

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Lisa Bjärbo
Det är så logiskt alla fattar utom du

Copyright
Text © Lisa Bjärbo
First published by Rabén & Sjögren, Sweden, 2010.
Published by agreement with Rabén & Sjögren Agency.
Photograph on the cover flap © Leif Hansen

© 2025, za srpski jezik Odiseja

KULTURRÅDET

Objavlјivanje ove knjige pomogao je Švedski savet za kulturu

Lisa Bjerbu

TOLIKO JE
Logično
DA SVI
KAPIRAJU
OSIM tebe

Sa švedskog preveo
Dorijan Hajdu

Odiseja
Beograd, 2025.

Ovako počinje:

Njene pege na njegovoj mrežnjači,
poput svetlih tačkica u mraku kad zatvori oči.
Ne može da ih izbriše.
Pokušao je.

Nekoliko dana u septembru

Subota
ESTER

Plavu olovku ima, a crnu može da uzme iz fioke tatinog radnog stola. Biće kritično samo ako zatreba ljubičasta. Selotejp je već u torbi koja spremno čeka na podu.

Ester napravi grimasu na svoj odraz u ogledalu. Lagano povuče prugastu majicu i kompulzivno namesti plave šiške. Isproba nekoliko različitih izraza lica. Kao da joj neki od onih budalastih fotografa sa TV-a više uputstva. *Pokaži mi malo osećanja! Pravi se ljuta!* Ona zgužva lice. *Sad si iznenađena!* Obrve se podignu. *Budi opasna!* Zagleda se u ogledalo. *Sad puna iščekivanja!*

Mobilni konačno zapišti. Njen stariji brat.

„*And here are the results from the Deluxe-jury:* Plavi pečat večeras. Vidimo se na čošku za 15 minuta?” Ester stavi plavu olovku u spoljašnji džep torbe i pošalje odgovor. „15 minuta *it is.*” Navuče crvene starke bez odvezivanja pertli, zalupi vrata i pođe. Iščekivanje je, zapravo, samo početak.

Na svirku ide potpuno sama jer nema izbora. U uobičajenoj situaciji, sad bi Mua vozila bicikl pored nje, ali je njoj večeras naređeno da ostane kod kuće i slavi mamin rođendan. I tu nema pomoći. A ona po svaku cenu mora da ode na ovu svirku. Iako to podrazumeva maleno iskorišćavanje starijeg brata.

Kad Emil dođe peške na parking, ona je tu već nekoliko minuta i skakuće u mestu kako bi se zagrejala. Selotejp je već izvadila kako ne bi gubila vreme.

„Hajde sad. Daj ruku.”

Preko pečata na Emilovoj šaci ona zalepi parče lepljive trake i pritisne. Kad je odlepi, na beloj površini je ostao bleđi trag pečata.

„Čekaj da dopunim”, kaže ona i izvadi plavu olovku iz torbe.

Obrisi bleđog pečata se jedva naziru, ali se Ester otprilike seća kako izgleda.

„Hajde, šveco! Smrznuću se.”

Emil nestrpljivo skakuće u mestu.

Evo, gotovo. Malo je umrljano, ali može da prođe. Zalepi traku na svoju šaku, sačeka malo, skine je i pogleda svoje delo.

„Pikaso bi crkao od smeha, ali šta je tu je.”

Crnu kožnu jaknu zgužva u loptu i baci u žbunje iza trafo-stanice. Zatim odu s parkinga, zađu za čošak i krenu pravo ka obezbeđenju na ulazu. Ester ne diše dok čuvaru pokazuje ruku s pečatom, ali je ovaj jedva i pogleda.

I tako uđe u toplotu Deluksa.

Dve godine pre nego što bi smela.

JULIAN

„Hoćeš li još pirea, dušo?”

Mama stavi činiju s krompir-pireom ispred njega pre nego što on stigne da odgovori. Vidi se da se potrudila oko večere. Obično moraju kutlačom da sipaju hranu u tanjire direktno sa šporeta, ali danas je subota i uobičajena pravila ne važe. Hrana je poslužena u lepim činijama, na salati je dresing, u njihovim čašama je vino, u njenoj koka-kola. Čak su i salvete tu.

„Stefane, hoćeš li da ti dopunim čašu?”

Tata je ne čuje, usred je članka u novinama koje su mu otvorene pored tanjira. Juhanu smeta to što ne može da se bar malo potruži kad je ona sve ovako pripremila, može taj glupavi članak da pročita bilo kad, zar ne? Mune tatu u bok, trunku prejako.

„Jao!” Tata ga začuđeno pogleda. „Šta je?”

„Mama te pita da li hoćeš još vina”, kaže Juhan mrzovoljno. „Možeš bar da joj odgovoriš.”

„Šta?” I dalje je odsutan. „Aha, ne, ne treba, hvala. Moram da vozim, pa je bolje da ne pijem više.”

Juhan primeti kako tata hitro baci pogled na mamu, nabode parče piletine na viljušku i napregne se da se nasmeši, kao da treba da sakrije to što je upravo rekao.

„Inače, ovo je stvarno veoma ukusno.”

Ne vredi. Mama se ukočila usred pokreta i još drži flašu iznad stola kao da ne može da se primora da je spusti.

„Kako to misliš *da voziš*? Kuda ćeš?”

Razočaranje joj izbija iz svake reči, ali Juhan ne kaže ništa, već se koncentriše na koka-kolu u čaši, ovo njih dvoje moraju sami da reše.

Tata sklopi novine i počne polako da žvaće pre nego što odgovori.

„Obećao sam Andešu da ću svratiti da mu pomognem oko kompjutera”, kaže. „Izgleda da je crkao, ceo hard mu je nestao. A on se u to ne razume, pa sam mu obećao da ću da pogledam. Da vidim da l’ mogu da ga pokrenem, znaš.”

Čini se da se tata zalaufao. Ispriča o poslednjem slučaju kad ga je Andeš pozvao da mu pomogne oko kompjutera i kad je video da se kabl izvukao, ha, ha, koji kreten, a jednom nije čak ni uključio kabl!

„Hoće li dugo da traje?” Mama počne da rasklanja sa stola, lupa sudovima dok ih slaže u kuhinji. Ne iznosi činije sa desertom koji je Juhan video u frižideru.

„Naravno da neće”, odgovori tata. „Naravno da neće.”

Juhan ne zna kad je ovo počelo. Možda prošle jeseni, u kolima prilikom povratka sa sela. Ljutita tišina na prednjem sedištu koja se nadvila nad njih. Tatini uzdasi od kojih se Juhan trzao na zadnjem sedištu. Stizali su kao poručeni, svaki put kad bi mama zaustila da nešto kaže. Možda je počelo još tad. Kad bolje porazmisli, Juhanu se čini da je znakova bilo već dugo, ali ih je tek sad stvarno primetio.

Kao ovo sa šetanjem psa, na primer. To je novo. Selma je u porodici već pet godina, a da tata nijednom nije mrdnuo prstom da pomogne. On ne voli pse i Selma je samo nevoljni ustupak zbog Juhanovog kukanja da želi psa. Ona je Juhanova i mamina obaveza. Bar do pre nekoliko nedelja, kad je tata iznenada počeo da se nudi da je izvede. Šetnja psa je nešto novo. To je neporecivo.

„O čemu razmišljaš, dušo?”

Oseća mamin pogled s drugog kraja kauča. Sedi sklupčana ispod ćebeta, s praznom vinskom čašom ispred sebe i daljinskim u ruci. Čips je u činiji, iako kaže da to više ne jede, da pokušava da se suzdrži jer, *s godinama ne mršaviš, ne, ne mršaviš*.

„Ni o čemu.”

Ona pruži ruku i pomazi ga po tamnoj kosi, iako je prošlo sto godina otkako mu se to sviđalo, dosad bi već trebalo da zna da on to mrzi. On demonstrativno namesti šiške, ispravi ih, iskoreni i najmanju naznaku raščupanosti. Ona uzdahne.

„Hoćeš li, onda, da gledamo film?”, upita ona. „Švedski, komedija o policajcima u nekoj nedodijli. S Fares Faresom ili kako se već zove.”

Juhan zahvati pune šake čipsa iz činije na stolu i ustane.

„Već sam ga gledao”, kaže. „Glupav je.”

ESTER

Nakon dvadesetominutnog kašnjenja, konačno su na bini. I tu, sa gitarom, stoji on. Mršav kao glista u crnoj odeći i izlizanim kožnim čizmama. Duga crna kosa mu skriva lice, ali nije važno. Ester tačno zna kako izgleda. Ledenoplave oči, tamne obrve, rupica na jednom obrazu kad se osmehuje. Preko tog lica može da stoji koliko god hoće rokerske frizure. Ona svejedno zna. Zna da na bini, iza gitare, stoji on, od koga joj je sad ceo krvotok proključao. Adam. Stomak joj se prevrne kad on pogleda publiku. Taj osmeh! *Oh my god*, pravo je čudo da se dosad nije isповраćala po cipelama.

Ona zapravo nije preterano zainteresovana za muziku. Nije da je ne voli, ali ako bi birala, bez oklevanja bi, umesto ovog hard-rok vrištanja, izabrala pop-pevače koji pevaju sami s gitarom. Ali nije ni došla zbog muzike. Malo hard-rok vrištanja je cena koju mora da plati.

Vidi kako skroz napred publika skače u taktu, s podignutim pesnicama. Ester ne skače. Stoji naslonjena na zid i gleda u dugu kosu na bini. U stvari, nema smisla poricati: ona bulji. Pokušava da zamrzne sliku u glavi. KLIK. Da je sačuva na hard-disku.

„Pazi da ti ne ispadnu oči.”

Emil se iskezi i prinese joj flašu piva do nosa.

„Hoćeš da pomiriš pivo, devojčice?”

Ovo zna, na ovo je navikla i izvežbala još pre hiljadu Božića. Karl Bertil Junson, sopstveni heroj porodice Kvarnstrem. *Dobro izveden posao donosi unutrašnje zadovoljstvo i predstavlja osnovu na kojoj počiva društvo.* Ona glavom pokaže ka bendu na bini i prodere se.

„Dodavola, ovo je nešto najbolje što sam čula još od konfirmacije!”

Stigne da otpije jedan gutljaj pre nego što joj Emil istrgne flašu. „Je l' ti okej da ostaneš sama?“, upita on. „Mislili samo da palimo.“

Da, okej joj je, ima bicikl, i ne, ne planira da uradi ništa glupo, bar ništa gluplje nego inače, ne moraš da se ponašaš kao stariji brat. Brzinski ga zagrli.

„Hvala ti za pečat“, kaže.

Potom ostane sama sa ostatkom publike. Skine pogled s bine i osvrne se po lokalnu. Za šankom stoje Ana i Paula iz Emilovog odeljenja, i gomila ljudi koje prepoznaje, ali ne zna kako se zovu. Starijih. Potom vrati pogled na njega, sa gitarom, na bini.

Njega koga ne poznaje, ali koga bi volela da upozna.

JUHAN

Juhan je neraspoložen, ali svedjedno ubaci disk. Uzme gitaru, odabere junaka, klikne na HARD i planira da odsvira samo jednu pesmu, bilo koju. Primeti da će otići dođavola čim stigne do prvog refrena. Metar je u crvenom. Prsti mu klizaju s dugmića, iz zvučnika izlazi zabrinjavajući falš. Kobajagi publika na ekranu zviždi i preti mu pesnicom. Ima još nekoliko sekundi, a onda više nema dileme: večeras ne roka.

No shit, Sherlock.

ESTER

Nije ni tri sekunde ispred vrata Deluksa, a već joj je toliko hladno da drhti. Probije se kroz masu, trči ka trafo-stanici i pokušava da izvuče jaknu iz žbunja a da to ne primeti previše ljudi. To ne prolazi baš glatko, ali na kraju ipak uspe da je dohvati. I ona je

ledena. Ester je obuče preko džempera i zadrhti. A sad? Da ostane i nada se čudu? Da odustane i ode kući? Baš kad je odlučila da krene ka biciklima, Paula joj mahne s ulice.

„Ester! Idemo do studija. Hoćeš s nama?”

Ester nervozno proguta knedlu i klimne.

Znači, da ostane i nada se čudu.

Studio je na kilometar odatle, u kraju koji je i bog zaboravio. Iza pruge, među gomilom kuća za rušenje, žurke se nastavljaju nakon što se sve drugo zatvori. Ovamo se dolazi samo po posebnom pozivu nekoga iz dva benda koji dele studio, ili neke od grupica umetnica koje su na ovaj ili onaj način povezane s bendovima. Paula je jedna od njih. Tetura pored Ester držeći se za ruke s pevačem, balansira na ivici trotoara i maše konzervom piva.

„I mislila sam da ćeš hteti s nama”, kaže Paula i značajno klimne ka Adamovim leđima, dva metra ispred njih.

Jebote, zar je toliko očigledno? Ester opsuje u sebi. Mora još da vežba pred ogledalom. Sutra će biti *Daj mi ravnodušno!* i *Daj mi hladno i rezervisano!*, za sve pare. *Daj mi neobuzdano interesovanje za gitaristu na bini!* očito je već odlično uvežbala.

„Adame!”

Paula poviče ka dugačkoj kosi ispred njih. Ester zadrži dah kad se on okrene, zastane i sačeka ih.

„Ovo je Ester”, nastavi Paula. „Mnogo bi volela da joj daš pivo.”

I tako se on nađe pred njom, ona dobije pivo, on joj stavi ruku oko ramena, teturavo se osloni na nju, ona trunčicu umre, Paula i njen pevač nestanu ispred njih u mraku, ostavljajući ih na bezbednoj razdaljini u mraku. Jebote, kako se ovo desilo?

„Pa, živeli!”, kaže on.

Ester podigne konzervu ka njegovoj.

„Mazel Tov.”

JUHAN

„Selma i ja idemo napolje.”

Juhan poviče ka dnevnoj sobi, ali mu niko ne odgovori. Čuje ga samo Selma i dotrči kroz kuhinju s pogledom prikovanim za ulazna vrata.

„Hoćemo malo napolje?”, upita Juhan.

Selma dotrči kao da je Juhanov predlog nešto najzabavnije što je ikada čula. On poželi da je malo iskuša.

„Hoćemo napolje da se drogiramo?”

Repom ga udara po nogama.

„Da ubrizgamo heroin u oči?”

Još skakanja.

„Možda da nađemo nekog zalutalog penzionera i opljačkamo ga?”

Sad već trči ukrug od uzbuđenja po hodniku. Bar neko pozitivno gleda na ovo subotnje veče.

Juhan pođe uobičajenim putem, niz stepenice do jezera, do osvetljenog šljunkovitog putića kraj vode. Hladno je za septembar, trebalo je da obuče toplu jaknu. Uvlači glavu u ramena. Selma trčkara ispred njega na dugačkom povocu, izgleda da njen entuzijizam ne popušta. Juhan oseća kako se povodac izvlači svaki put kad ona potrči da pomiriše nešto novo, gotovo da i on mora da potrči kako bi ispratio njen tempo. Staza oko jezera je duga pet kilometara, ali je skoro nikad ne pređe celu kad izađe ovako kasno uveče. To zna samo zato što tuda trči po podne, jer je to savršena dužina za džoging. Ako ima mnogo domaćeg, dovoljan mu je jedan krug, ali inače skoro uvek istrči dva. Ponekad i tri, ali samo ako oseti da zaostaje sa standardnim treningom. Zna svaki čošak ove staze, zato gotovo uvek bira neki drugi put kad izađe uveče. Nema potrebe da se dosađuje, ako to već može da izbegne.

Posle bolnice skrene i pođe uzbrdo ka vilama. Bez razmišljanja krene dužim putem kroz naselje u kom živi Ester. Svetlo gori u dnevnoj sobi, deluje toplo. Ana i Tumas sigurno gledaju isti film koji je mama htela da gleda. Ali malena razlika je u tome što ga oni gledaju zajedno, niko od njih nije ustao usred večere kako bi negde otišao kolima, u to je Juhan gotovo siguran. Iznervirano šutne gomilu lišća. U Esterinoj sobi je ugašeno svetlo, osim globusa koji odavde deluje kao da lebdi u vazduhu. Slabo svetli, ali on ipak može da nazre zid iza njenog kreveta, onaj čiji je svaki centimetar prekrila slikama, ceduljicama, omotima ploča, jednom mindušom na ekseru, haljinom na vešalici i *onim što je jednostavno lepo, mislim da najlepše stvari treba da stoje na zidu*. Svaki put kad je kod nje, zastane kod tog zida i pokuša da otkrije šta je u međuvremenu zakačila. Ona se obrađuje svaki put kad nađe nešto novo da prokomentariše.

Ne stigne da skloni pogled sa njenog prozora pre nego što Selma povuče povodac, iako zna da je potpuno besmisleno što stoji pred kućom i zuri. Ester nije tu. Baš kao što je i znao. Poruka koju je dobio pre nekoliko sati bila je veoma jasna: *Upravo sam saznala za svirku u Deluksu večeras. Pls, nemoj da me mrziš, ali možemo li da gledamo film neko drugo veče? Cmok, E.*

Može, naravno. Nije kao da večeras ima nešto važno da joj kaže. Nema nikakvih *breaking news*, ničeg što ne može da sačeka. *Mislim da moj tata vara moju mamu.*

Sure, Ester.

Naravno da ideš na svirku!

Kad se vrati, mama leži na kauču i spava. Juhan smanji zvuk na TV-u i stavi joj ruku na rame.

„Mama.”

Ona se trgne i uspravi.

„Uh”, kaže. „Malo sam zadremala.”

Zvuči iznenađeno, to ga iznervira. Zašto sedneš da gledaš film ako znaš da ćeš zaspiti na polovini? Potpuno besmisleno.

„Idem da legnem”, kaže on i stavi daljinski na sto.

Ona ga uzme i počne da vrti kanale.

„Idi”, kaže ne skidajući pogled s ekrana. „Ja ću sačekati tatu. Trebalo bi da se vrati svakog časa.”

Nekoliko sati kasnije Juhan zaključa da drvena roletna na prozoru propušta svetlo uličnih svetiljki i pravi prugastu senku na pokrivaču. On leži u krevetu i čeka zvuk ulaznih vrata koji nikako ne dolazi. U nekom trenutku tokom večeri u glavu mu se uvukla stara pesmica iz vrtića i sad ne može da je izbaci. *Tata vrati se, nedostaješ nam.*

Neviđeno jedno.

Nije čak ni siguran da li je to istina.

Sve dok tata nije kod kuće, bar ne moraš da slušaš njegova bedna objašnjenja.

Mama se predala, čuo je još odavno kako je isključila TV i otišla da legne. Juhan se pita da li i ona naslućuje. Da li je i ona u glavi napravila listu svih onih očiglednih znakova, da li je njena lista jednako dugačka kao njegova. Sigurno je shvatila.

On poželi: nekoga s kim bi pričao.

On bi voleo: Ester.

ESTER

„Jebote, al’ si lepa.”

Adam joj mumla u uho, zapliće jezikom. Dah mu smrdi na pivo. Rukama petlja kroz njenu odeću, prolazi sve slojeve, stiže do kože. Ona se trgne kad joj stavi hladni dlan na stomak. Njen glas gotovo odjekne između zidova od cigle.

„Ruke su ti ledene!”

Adam se malo iskezi i podvuče i drugu ruku.

„Onda me ti zagrej”, promumla.

A potom i njegova usta, njegov jezik, njegova težina na njoj. *Ako se mrdnem, pašće.* Cigle je bodu u leđa, između jakne i farmerki.

„Jebote, al’ si lepa.”

Ruke su mu sad na njenim grudima, jezik u njenim ustima. Sudara se sa zubima, ali on to ne primećuje.

Ona se pita da li se seća njenog imena.

Kad Ester nekoliko sati kasnije uđe u kuću, mama stoji u hodniku i čeka je. Zuri u Ester čvrsto stisnutih usana, telom blokira vrata kako Ester ne bi imala ikakve šanse da se provuče. Ruke je čvrsto prekrstila preko grudi.

„Gde si bila?”

Zvuči tačno onoliko ljutito koliko je Ester pretpostavljala da će biti. Jebote! Iz ovoga neće moći da se izvuče.

„Izvini!”, kaže Ester tužno. „Slučajno sam zaspala kod jedne drugarice.”

Mama iznervirano odmahne glavom.

„Imaš li pojma koliko je sati?”

Ester ne odgovori. Ne veruje da bi poboljšala situaciju ako bi rekla da, zapravo, ima pojma, vrlo dobro zna koliko je sati. Pola četiri ujutru, iako je skoro pretrčala čitav put od studija. Koji baš i ne može da se označi kao „kod jedne drugarice”. Mada, istina je da je zaspala.

„Izvini”, kaže. „Nisam htela.”

Mama uzdahne i zaključa vrata za njom.

„Prićaćemo sutra”, kaže kratko. „Sad idemo na spavanje.”

Ester se ne buni, samo poslušno ode u svoju sobu i uvuče se u krevet. Ali ne zaspri, to je potpuno nemoguće. Umesto toga, posveti se pregledanju večerašnjih događaja poput filma u glavi.

Na *ripit*. Omiljena scena joj je kad ona i Adam odu iz dvorišta i pridruže se ostalima u studiju. Bezbroj puta može da vidi kako Adam seda na dušek na podu i privlači je sebi u krilo. Poželi da pritisne pauzu i baš tu zaustavi sliku. Dok pospano sedi i sluša šale oko sebe, i oseća njegov dah na svom vratu. Više nije tako ubrzan, mnogo je lepši. Upravo tu sliku želi da zamrzne.

Potom se scena u filmu menja. U sledećoj, ona se budi jer joj je ruka utrnula i osvrne se po studiju. Pod ćebetom kraj nje spava Adam. Lep. Na kauču u mraku leži Paula sa svojim pevačem. Nije sigurno da li spavaju ili rade nešto drugo. Ester pažljivo promrda ruku. Neće da ga probudi. Na kraju uspe da izvuče mobilni i otključa ekran. Tri i jedanaest. Sranje! Mama će je verovatno ubiti.

I onda je vreme za poslednju scenu.

Ester je ustala i stoji u studiju. Lagano drmne Adama.

„Moram da idem”, kaže.

On jedva da odreaguje, pa ona pokuša ponovo.

„Valjda ćemo se videti opet?”

Adam promumla nešto nerazumljivo i okrene se. Ona nađe jaknu i provuče se između kauča i konzervi piva. Pažljivo zatvori vrata za sobom. Potom zavuče ruke u džepove i potrči kući.

To nije savršena završna scena, ne, to sad jasno oseća.

Ali jeste više nego što se nadala na početku večeri.

Nedelja
JULIAN

Probude ga glasovi nešto pre zore. Tatino mračno mumlanje prepoznaje kroz zidove, ali prođe malo vremena dok ne identifikuje drugi zvuk. Nikad nije čuo mamu da ovako plače.

Juhan ne čuje šta govore, ali ne mora biti genije da bi zaključio o čemu pričaju, i ne, zapravo i ne želi to ni da čuje. Stvarno ne želi.

Protegne se da dohvati MP3 plejer, stavi slušalice i pojača. Muziku obično sluša samo dok trči, kako bi isključio sve zvukove i misli. Da, zvukove i sad uspe da isključi. S mislima je malo teže.

Ovo je zapravo smešno, pa ljudi se stalno razvode. Otuđe se, svađaju, neverni su, odsele se, raskinu, svi živi. Juhan može da navede gomilu primera samo među svojim školskim drugovima. Bar polovini njih su roditelji razvedeni, možda i više, i svi deluju potpuno normalno. Ipak, oseća da će mu se plafon srušiti na glavu. *Toliko jebeno nepotrebno!* Koliko ima, dvadeset godina otkako su se upoznali? Dvadeset godina mumljanja nad jutarnjim novinama, lenčarenja pred švedskim dramama, suvih igara rečima na koje se oboje smeju a koje Juhan prezire, letovanja na zapadnoj obali, rođendanskih torti sa svećicama koje je nemoguće ugasiti, poziranja pred aparatom s jelkom u pozadini, s tatinom rukom preko maminih ramena, svake godine na istom mestu. Zar to više ništa ne vredi?

Juhan oseti impuls da udari pesnicom u zid kako bi ih učutkao. Zapravo ne može ovo da sluša.

Tata podigne pogled s novina kad Juhan zatvori frižider. Deluje umorno.

„Zdravo, sine.”

Juhan ne želi da ga pogleda u oči, pa se usredsredi na pavlaku. Naspe malo u činiju, pa počne da sipa musli sve dok ne prekrije celu pavlaku.

„Gde je mama?”, pita naposletku.

„Malopre je izašla sa Selmom.” Tata sklopi novine i ustane od stola. „Inače, baš si dugo spavao. Jesi li umoran?”

Juhan tiho frkne nad činijom muslija. Definitivno bi moglo da se kaže da je umoran. Ali na kraju je sigurno zaspao jer je muzika iznenada zanemela u slušalicama, svetlo koje je dopiralo kroz

prozor je vrištalo pre podne, a zvukova s druge strane zida više nije bilo. Ali svejedno, oseća se kao da je veći deo noći proveo budan.

Baci pogled na tatu.

Sad mu deluje nepotrebno što je toliko noćnih sati proveo razmišljajući o tome kako da se ponaša kad ustane. Izgleda da Pretvaranje Da Nije Ništa poprilično prolazi.

„Moram nakratko da odem”, začuje se s druge strane stola.

Juhan jedva da je stigao da pomisli kako bi ovo mogla da bude bilo koja nedelja, kad je tata u svakom smislu ubije zvukom popijene šolje kafe koja udara o radnu površinu u kuhinji. „Zvali su me s posla, moram nešto hitno da sredim.”

Aha.

Eto ga.

Nešto hitno za vikend.

Mogao bi bar malo da se potrudi da zvuči ubedljivo.

ESTER

„Šališ se!”

Mua zapravo stvarno deluje iznenađeno.

„Mislim, kako je došlo do toga?”, upita poletno. „Znači, znam da tvoj mozak već dugo svu misaonu delatnost posvećuje maštanjnu o različitim situacijama, ali stvarno. Ono, niste nikad razmenili ni reč?”

To jeste tačno. Ali svejedno se desilo.

Svejedno se desilo! Oh my freakin god, zapravo se stvarno desilo!

„Jebeno tipično da nisam bila!”, nastavi Mua kroz slušalicu. „Kad se KONAČNO nešto desi u ovom gradu, zarobljena sam kod kuće na proslavi rođendana, kao neka penzionerka. To je toliko katastrofalno tragično, kad bolje razmislim.”